

شعر بلند امامت

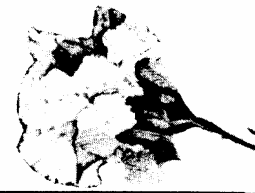
زمانی که برای تحریر سرمقاله ویژه خرداد ماه به سراغ منابع می‌رفتم و کتب و نشریات را ورق می‌زدم، به مطلبی برخوردیم که ادامه کار را مشکل می‌ساخت و قلم را از دستم برمی‌گرفت. مطلب در شماره یک فصلنامه ندا ویژه اولین سالگرد رحلت جانشوز حضرت امام درج شده بود. ابتدا می‌خواستم از آن کلمات زیبا برای تهیه سرمقاله کمک گیرم، اما هر چه بیشتر می‌خواندم، توانایی قلم کمتر می‌شد.

با خود گفتم حال که فرصت زیارت چنین مرثیه‌ای دست داده است، چرا خوانندگان رازی را از آن محروم نمایم؟ قطعاً انجام چنین کاری ظلمی است بزرگ بر آنان. راستی بهتر نیست بجای این قلم ناتوان، که یارای به تصویر کشیدن شخصیت عظیم آن بزرگ مرد تاریخ را ندارد، از بیان مقام معظم رهبری کمک گرفته و دین خود را به بهترین وجه ادا نمائیم؟ حال که پاسخ مثبت است، بشنویم «شعر بلند امامت» را از زبان رهبر، که چه زیبا می‌سراید آن را: **کلام رهبر در رثای رهبر**
دکتر سید محمدصدر

کلام رهبر در رثای رهبر

برای تبیین شخصیت امامان آن انسان والا و آن مسلمان وارسته بهتر از آن نیست که به قرآن پناه ببریم و او را در لابلای آیه‌های هدایتگر آن که به توصیف بندگان صالح خدا پرداخته است بازجوئیم. او با جهاد و هجرت که مؤمنان را در حیطه ولایت الهی قرار می‌دهد، مصداق: «ان الذین آمنوا و هاجروا و جاهدوا باموالهم و انفسهم فی سبیل الله» شد. او با استقبال از خطر و جان برکف گرفتن در راه خدا، در زمره کسانی در آمد که ستایش الهی؛ «و من الناس من یشری نفسه ابتغاء مرضات الله» در وصف آنان سروده شده است. او با قیام تاریخی‌اش در راه خدا و تلاش بی‌ظنیش برای اقامه قسط و عدل و نجات مستضعفان از ظلم و تبعیض پاسخی افتخار انگیز به ندای: «کونوا قوامین لله» و «کونوا قوامین بالقسط» داد. او خشم و برائت نسبت به مشرکین و کفار عنود و عطف و مودت نسبت به مسلمانان سراسر جهان را مصداق کاملی از «اشداء علی الکفار رحماء بینهم» ساخت. او با مناجات و تهجد و تضرع مخلصانه در سلک «عسی ان یتعک ربک مقاماً محموداً» درآمد. او آمر به معروف و ناهی از منکر و مجاهد فی سبیل الله بود. او با قطع هر پیوندی که با پیوند محبت حق و فنای در حق ناسازگار بود مصداق: «رضی الله عنهم و رضوا عنه اولئک حزب الله الا فان حزب الله هم المفلحون» گردید. او با عمری که روزها و ساعت‌ها و لحظه‌هایش با مراقبه و محاسبه سپری می‌شد، صدها آیه قرآن را که در توصیف مخلصین و متقین و صالحین است، مجسم و عینی ساخت. او قرآن را نه فقط در محیط زندگی جامعه و با تشکیل جامعه اسلامی بلکه در نفس خود و زندگی خود تحقق بخشید.

او آن روح الله بود که با عصا و ید بیضای موسوی و بیان و فرمان مصطفوی به نجات مظلومان کمر بست، تخت فرعونهای زمان را لرزاند و دل مستضعفان را به نور امید روشن ساخت. او به انسانها کرامت و به مؤمنان عزت و به مسلمانان قوت و شوکت و به دنیای مادی و بی‌روح معنویت و به جهان اسلام حرکت و به مبارزان و مجاهدان فی سبیل الله شهادت و شهادت داد.

او بت‌ها را شکست و باورهای شرک آلود را زدود. او به همه فهماند که انسان کامل شدن، علی‌وار زیستن و تانزدیکی مرزهای عصمت پیش رفتن افسانه نیست. او به ملت‌ها نیز فهماند که قوی شدن و بند اسارت گسستن و پنجه در پنجه سلطه‌گران انداختن ممکن است.

لمعات قرب حق را صاحبان بصیرت در چهره منور او دیدند و طعم بر الهی را که در حیات و ممات بر او می‌بارید همه چشیدند. دعای او مستجاب شد که می‌گفت:

«الهی لم یزل برک علی ایام حیاتی فلا تقطع برک عتی فی مماتی»

.... الفاظ مرا تحمل آن نیست که آن حقیقت فاخر و آن گوهر نفیس را در خود بگنجاند و قلم قاصر اینجانب ناتوان‌تر از آن است که سودای ترسیم آن چهره ملکوتی را بپروراند، بهتر آن که عنان قلم در کشم.

